

**ZLÝ
URBAN
VYSVĚDČENÍ**

Argo & Kalibr

VYSVĚDČENÍ

Zlý Urban

Grafická úprava a obálka Ivan Mráz.

Sazba Vladimír Fára.

Odpovědná redaktorka Ivana Tomková.

Jazyková redakce Jakub Hladík a Jiří Popiolek.

Korektury Marcela Wimmerová.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Roku 2026 v koedici vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3, www.argo.cz (jako svou 6 154. publikaci)
a Euromedia Group, a. s., v edici Kalibr, Nádražní 762/32, 150 00 Praha 5,
www.euromedia.cz (jako svou 15 651. publikaci).
Vytiskla tiskárna FINIDR, s. r. o., Český Těšín.
Vydání první.

ISBN 978-80-257-5052-0

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas.

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

Naše knihy na trh dodává

Euromedia Group, a. s. – knižní velkoobchod,

Nádražní 762/32, 150 00 Praha 5

Zelená linka: 800 103 203

obchod-vo@euromedia.cz

1. část

KAPITOLA 1

**středa 12. března 2025, kolem poledne
sídliště Hornická v Českém Těšíně, v parku u školy**

Severní stranu parkoviště obklopovalo husté křoví. Za ním vyrůstaly desítky stromů a dalších keřů. Proluky a mýtiny mezi nimi byly do očí jako úsměv s vytrhanými zuby. Vedení města původně zamýšlelo ne-daleko školy provést revitalizaci starého parku, jenž se v uplynulých letech proměnil v nelegální skládku odpadu a místo, kde bezdomovci s narkomany vytvářeli squaty. Bohužel došlo k přesměrování finanč-ních toků a z velkolepých plánů na moderní park, plný dětských hřišť a sportovišť, sešlo.

Strážníci denně bojovali s tím, aby se v okolí školy nezdržovaly pochybné existence, jež svou přítomností ohrožovaly děti a žebráním obtěžovaly návštěvníky nedalekého supermarketu. Bylo to jako boj s větrnými mlýny. Po velkých razích a zatýkání se okolí na pár dní vyliidnilo, ale jakmile se situace trochu uklidnila, českotěšínská chátra se do své oblíbené lokality vrátila.

Dnes bylo místo až na pár spících bezdomovců ve středu malého parku opuštěné. Po předvčerejší razii si většina obyvatel našla ubyto-vání jinde a zatím se nevrátila. Jen ti chytřejší nelenili a včas obsadili místa, kde zůstaly celty stanů, igelity a matrace. I tady platilo poře-kadlo – kdo dřív přijde, ten dřív mele.

Mladík zde ovšem místo k přespaní ani zabydlení nehledal. Chodil sem jen proto, aby se setkal s dealerem, pořídil si u něj další dávku a v klidu si ji na lavičce za nedalekým křovím vpravil do žil. Snad mu dá na dluh, protože v kapse mladíkovi chrastilo jen pár drobáků. Mož-ná by to stačilo na malou ochutnávku k zahánění počínajícího abstáku, kdyby se vyjednávání nepodařilo.

Prodejce však stále nedorazil.

Bylo to jako naschvál. Mladík se zkroutil bolestí, když se ozval další záchvěv rostoucích abstinenčních příznaků. Chvilku ještě vydrží, ale zanedlouho už za sebe nebude ručit.

Opřel se o strom za hustým křovím a přes hlavu si natáhl kapuci. Z kapsy mikiny vytáhl dlouhou pevnou tkaničku a omotal si ji kolem prstů. Podobné hrátky se šňůrkou nebo tkaničkou ho při abstáku převkypivě uklidňovaly.

Kalným zrakem se zadíval na prostranství před školou. Nutně potřeboval peníze, které by mohl získat třeba v bazaru prodejem ukradeného mobilu. A kdo u sebe obvykle mívá mobil a nedokáže ho ubránit?

S odporným šklebem na tváři si sám odpověděl. Ano, kdejaký fakan už dnes vlastní mobil, aby se mu rodiče mohli kdykoli dovolat. Kdyby se na něj usmálo štěstí a ukořistil by nějaký drahý, ideálně neblokovaný kousek, nakoupil by si drog, co tělo ráčí. Při představě několikadenního nepřetržitého rauše se chrchlavě zasmál.

Zamžoural ke vstupu do školy a zaměřil pozornost na vycházející děti. Většina šla na opačnou stranu nebo je doprovázel některý z rodičů, ale věřil, že minimálně jedno půjde samo jeho směrem. Jakmile se tak stane a nebude kolem ani živáčka, skočí po něm, strhne mu aktovku, sebere mobil a uteče.

Co když se bude bránit?

Nevadí! Udělá to, co už několikrát předtím. Omráčí ho kamenem nebo trochu přidusí svojí šťastnou tkaničkou. Zasmál se a šňůrku z prstů zase odmotal. Natáhl ji mezi rukama, jako by po ní měl přejít miniaturní provazochodec, a souběžně ji začal namotávat na oba ukazováky. Vybavil si slovo garota. Nevzpomínal si, co přesně znamená, ale určitě nějak souviselo s tím, co ho napadlo. Pravděpodobně ho zaslechl kdysi dávno v televizi. Byť by o tom kdekdo pochyboval, skutečně kdysi žil s mámou a tátou. Spořádaný, hodný chlapec. Jeden domov, jedna rodina.

To ale odvál čas.

Čas a drogy.

Narůstající absták ho ze vzpomínek nekompromisně vrátil do reality. Nikde žádné osamělé dítě. Možná by to mohl zkusit po dobrém. Oproti jiným narkomanům jeho tvář nehyzdily šrámy ani boláky. Holky tvrdily, že působí sympaticky.

Dokud nedal nahlas průchod svým myšlenkovým pochodům...

Netrvalo dlouho a dívky rychle změnily názor. Zaškaredil se, když si vzpomněl, jak se mu nejdříve podbízely a po chvilce raději dělaly, že ho neslyší nebo rovnou vůbec neznají. Tyhle kecy a přetvářka ho vždycky štvaly, ale několikrát mu vzhled pomohl. Možná by toho mohl využít i teď. Třeba by mu nějaké dítě na tu hru skočilo a nechalo se přesvědčit, aby s ním šlo a dobrovolně mu mobil půjčilo. Navždy.

Čas se táhl jako sopol a ideální oběť stále v nedohlednu. Možná by mohl zkusit štěstí na opačné straně parčíku.

Odlepil se od stromu a podél keřů si to namířil k blízkému sídlu křesťanského sboru. Zastavil se u lampy veřejného osvětlení a zadíval se na skupinku pánbíčkářů. Prvotní myšlenku zaplašil. Bylo jich hodně, tohle nedá.

Zadíval se k nedaleké samoobsluze. Potěšeně se zašklebil, když uviděl několik důchodců vycházejících z malé prodejny smíšeného zboží. Skutečný chrám konzumu stál přes cestu vedle nemocnice. Jenže tam by hodně riskoval – spousta lidí, kamer... zkusil to jednou a nepochodil. Raději volil odlehlejší místa s menší koncentrací lidí.

Spokojeně pokýval hlavou. Jo, dneska se zachrání díky nějakému malému parchantovi nebo babce. Anebo rovnou spáchá dvojboj a okrade obě věkové skupiny.

Přece v tom nebude dělat rozdíly.

KAPITOLA 2

**středa 12. března 2025, po poledni
sídliště Hornická v Českém Těšíně**

Jako každou středu i tentokrát se Anna Berkyová vypravila na tradiční nákup do nedalekého hypermarketu s velkým červeným „K“ ve znaku. Opět nakoupila spoustu nezbytností. Těm akčním cenám prostě nedokáže odolat...

Při zpáteční cestě se potkala s Marií Kovaččkovou, vracející se ze sousední malé samoobsluhy na okraji sídliště. Dlouho se neviděly. Nečekané setkání vyčarovalo na tvářích obou seniorek upřímné úsměvy.

Srdečně se pozdravily a záhy se hovor stočil na zdravotní stav. Nebylo to tak dávno, co Kovaččková nešťastně našlápla na schod, což mělo za následek zlomeniny zánártních kůstek a hlavičky levého kyčelního kloubu. Dospělý člověk se zdravými kostmi by si nanejvýš vykloubil kotník, jenže vetché tělo staré ženy zdaleka nesneslo tolik. Musela být opatrná a dávat si pozor v situacích, o nichž se mladým ani nesnilo.

Berkyová dala známé nahlédnout do své nákupní tašky. Toužila se pochlubit, jak lacino získala krásné jarní ozdoby.

„Tak to se tam budu muset zajít podívat taky,“ poznamenala Kovaččková a okamžitě začala sumírovat, jaké ozdoby a dekorace postrádá. „Tady v samošce mají prd, a ještě za draho!“

„Děckám jsem nakoupila výslužku jako nikdy,“ opáčila Berkyová a náhle posmutněla. „Tak doufám, že letos konečně přijedou.“

„V tomhle ohledu je mi vás líto, Aničko. Přece nebydlí tak daleko, aby vás nemohli aspoň občas navštívit nebo vzít k sobě, ne?“

Berkyová vzdychla. „To víte... ti dnešní mladí, to je něco jiného než my kdysi. To je furt samá práce, kariéra, peníze... dneska se život nejvíce točí kolem tohohle. Děcka mají kroužky, kamarády, do toho se musí učit...“

Kovařčíkové se kamarádčin přístup nezamlouval. Proč mladé pořád jen omlouvala a obhajovala? Proč si neprosadila, že chce vnoučata občas vidět? To už dcera zapomněla, kdo ji porodil, postaral se, když bylo nejhůř, a hlavně – kdo ji vychoval?

„Já bych tohle nikdy nedovolila. Jednou jsem synova matka, jeho děcka jsou moje vnoučata, takže moc dobře ví, jak si to u mě může rozházet. A to mi věřte – nikdy by si to nelajsnul.“

„Jenže vy máte obrovskou výhodu v tom, že vám mladí zůstali tady v Těšíně. Ti moji jsou až ve Valmezu. Před patnácti rokama bych tam klidně za nima jezdila, ale teď už na to nestačím...“

Ke konverzujícím dámám se kradmo přiblížil mladý muž v teplákové soupravě. Přes hlavu měl přetaženou kapuci. Hlavu skláněl k zemi. Ruce v kapsách. Nepůsobil dojmem, že by měl v úmyslu ženy obejít. Kráčel odhodlaně, sebejistě.

„Pozor!“ stačila vykřiknout Berkyová, když si mladíka všimla.

Kovařčíková o něm neměla nejmenší tušení, neboť stála otočená zády.

V tu chvíli muž vytáhl ruce z kapes a kabelku, již měla žena pověšenou přes rameno, se pokusil strhnout. Tenké kožené ramínko odolalo a nepřetrhlo se. Kovařčíková – překvapená nenadálou situací – neudržela rovnováhu, zavrávala a upadla na chodník.

Mladík nehodlal odejít s nepořízenou, o kabelku se se stařenkou nekompromisně přetahoval.

„Pomóc! Pomóc! Zloděj!“ rozječela se Berkyová a celá rozechvělá napřáhla nohu ke kopu.

„Drž hubu!“ okřikl stařenku lupič a znovu kabelkou škulbl.

„Au!“ zaúpěla Kovařčíková, již se tenké ramínko zařízlo do loketní jamky. „Nechte toho! Prosím vás!“

Nikdy by ho nenapadlo, jak bude svého rozhodnutí nakonec litovat. Jedna bába se šprajcuje a druhá do něj kope! Teď už ale nemohl couvnout. Dílo musel dokonat stůj co stůj.

Už podruhé dostal nepříjemný kopanec do levého boku, ale ležící bába konečně povolila sevření. Zdraví, či dokonce život jí zjevně byly

přednější. Nejspíš jí ke všemu začaly docházet síly. Kabelku z ní strhl, vyskočil, ovšem ve chvíli, kdy se chtěl rozběhnout, zakopl.

„Kurva!“ ujelo mu, zatímco se snažil vyrovnat balanc a nespadnout držkou přímo na zem.

Překvapená Berkyová tentokrát nevyužila příležitosti. První dva kopy jí daly dost zabrat. Jak byla v šoku, vůbec ji nenapadlo přetáhnout útočníka vlastní, poměrně těžkou kabelkou. Takový zásah by ho možná uzemnil.

Poté co se vágus zmátořil a utekl, odložila tašku a ztěžka přidřepla k přepadené ženě. „Jste v pořádku?“ Ještě se za prchajícím mladíkem ohlédla, ale rozmazaně viděla jen jeho vzdalující se záda.

KAPITOLA 3

**středa 12. března 2025, kolem poledne
u základní školy Slezská v Českém Těšíně**

Zvonění ohlašující konec čtvrté vyučovací hodiny bylo slyšet až ven. Ještě chvílku počká, až se přezuje, oblékne, a jde se na to.

Pozorování trvalo celý měsíc. Každý všední den. Osoba chtěla mít jistotu, že její plán nic a nikdo nepřekazí. Trpělivě upírala zrak ke vchodu do budovy základní školy, již chlapec navštěvoval. Pečlivě si ukládala do paměti všechny jeho každodenní návyky. Skvělé bylo, že je důsledně dodržoval a nikdy v ničem nevybočoval.

Vypadal úplně stejně jako na fotkách, které jeho hrdá matka sdílela na sociální síti. Fascinující, jak mohou být někteří rodiče hloupí. Vůbec nedomyšlejí následky. Kdo chce kam...

Po sedmi minutách vyběhl ze školy poslední hlouček dětí. Chlapec jako vždy proběhl nádvořím až mezi posledními, na zádech mu poskakovala velká aktovka. Osoba věděla, že je mu osm a chodí do 3. B. Věděla toho víc než dost. A rozhodla se toho využít.

Klouček zahrnul doprava a bezstarostně si vykračoval k domovu. Rodiče byli v práci, a protože rodina bydlela tři minuty od školy, nepovažovali za nutné dávat ho do školní družiny. Na svůj věk byl velmi chytrý, šikovný a především samostatný. Neměli o něj obavy.

Osoba se ohlédla, zda si jí nevšimlo některé z ostatních dětí či někdo z dospělých. Každý si hleděl svého. Připadala si neviditelná.

Zezadu se k chlapci přikradla.

„Ahoj, Lukášku! Maminka mě poprosila, ať tě dneska vyzvednu a doprovodím.“

Lukáškovi se okamžitě vybavily všechny poučky, které mu rodiče i paní učitelka tolikrát kladli na srdce: *S nikým cizím se nebv! Od nikoho cizího neber žádné sladkosti ani dárčky! Pokud se ti někdy něco*

takového příhodi, začni volat o pomoc nebo oslov někoho z dospělých, co budou kolem. Určitě ti pomůžou.

„Já vás ale neznám,“ odpověděl a nechápavě vraštil obočí. Odhodlaně kráčel dál. Nezvolnil tempo ani nezastavil.

„Ale znáš, jen si mě nepamatuješ. Zítra máš narozeniny, že? Maminka pro tebe uspořádala parádní oslavu. Nestíhá přípravy, vymyslela si toho moc, tak mě poprosila, ať tě na ni odvedu. Už se na tebe moc těší,“ přesvědčovala cizí osoba chlapce a pohládila ho po zátylku.

Lukášek přestával mít obavy. Nepocítoval nebezpečí ani strach. Zlí lidé přece vypadají jinak!

„Jak se jmenuje moje mamka?“ rozhodl se osobu trochu proklepnout.

„Lucka,“ dočkal se pohotové odpovědi. „Lucka Zuzulová.“

Páni, asi fakt nekecá! pomyslel si Lukášek.

„Jak vypadá?“ chtěl ještě vědět. Poslední otázka. Pak už nebude pokračovat ve výslechu. Očividně se s maminkou opravdu znají.

„Je moc hezká. Vysoká asi jako já, černé vlasy ostříhané na mikádo, ofinku takhle po obočí, používá tmavě rudou rtěnku, má nalepovací řasy, permanentní obočí a velké černé oči. Jo, a má krásné bílé zuby. Jako perličky.“

Při zmínce o mikádu si Lukáš vybavil dovednostní hru s barevnými plastovými tyčinkami. Pojmům jako nalepovací řasy nebo permanentní obočí nerozuměl, ale asi to tak opravdu bylo. Jiné maminky neměly řasy jako ta jeho. I to obočí měla většina z nich jiné.

„Kde tu oslavu máme?“

„Kousek odtud. Auto mám támhle,“ ukázala osoba opačným směrem, než Lukášek bydlel a kam si myslel, že půjdou.

„Tak jo,“ souhlasil s vidinou nezapomenutelné narozeninové oslavy. „Bude i dort?“

„No jasně! Samozřejmě že bude i dort! A víš, jaký dort ti maminka vybrala?“

Lukášek zavrtěl hlavou.

„S Tlapkovou patrolou! Ale pssst – má to pro tebe jako překvapení.“

Lukáškoví se štěstím rozzářily oči. Tlapkovou patrolu zbožňovaly především děti předškolního věku, ale Lukáška tato vášeň neopustila ani po příchodu na základku. Tyhle superhrdiny měl ze všech nejraději. Jednou chtěl být jako oni. Bránit a chránit hodné lidi před zlými a pomáhat potřebným. Každý večer usínal s představou, jak pomáhá celému Těšínu a občané ho za to milují...

KAPITOLA 4

**středa 12. března 2025, po poledni
sídliště Hornická v Českém Těšíně**

Kolem přepadených žen projela hlídka městské policie. Bílý kodiak u nich zastavil. Strážník z místa spolujezdce vyskočil z vozu a začal zjišťovat, co se stalo. Stále šokovaná Anna sotva popadala dech, ale s vypětím sil strážníkovi vylíčila, k čemu na ulici došlo. Příslušník městské policie vysílačkou informoval operačního důstojníka, jenž předal informaci ostatním kolegům v terénu.

Uniformovaný muž v autě vystřelil kupředu a pokračoval směrem, kudy podle žen chmaták prchal.

Netrvalo dlouho a běžícího mladíka v teplákovce dohnal. Předjel ho, prudce zahrnul doprava a na místě zastavil. Zkřížil sice muži cestu, jenže ten se tímto manévrem nenechal rozhodit a elegantně se překulil přes kapotu. Řidič vyskočil z auta a následoval zlodějíčka po svých.

„Stůj! Jménem zákona! Okamžitě se zastav!“ křičel za ním a sprintoval jako olympijský maratonec. Z pouzdra vytáhl služební zbraň a připravený k varovnému výstřelu ji odjistil.

Lapka zahrnul do lesoparku za sídlištěm v domněnání, že pronásledovatele setřese. Proskočil nízkým křovím a zakopl.

„Kurva!“ ujelo mu, zatímco padal vpřed.

K vlastní smůle se řítíl svahelem k potoku Hrabinka, tekoucímu z ne-daleké přehrady.

„Co to, do prdele, bylo?!“ nechápal. Jakmile dopadl a ležel na vlhké zemi, ohlédl se.

Od křoví na něj shlížel strážník s namířenou zbraní.

„Ani se nehni!“

„Je tam nějaké děcko!“ zvolal v odpověď a ukázal k místu, kde zakopl.

„Fakt, nekecám!“ dodal, když se s rukama nad hlavou pokoušel vstát.

Strážník udělal několik kroků, prošel dírou v křoví a letmo pohlédl do míst, kam zloděj ukazoval.

„Do prdele...“

Strážník zastrčil zbraň do pouzdra a přiskočil k dítěti. Odhadoval, že mu nemůže být víc než osm.

„Hej! Haló! Slyšíš mě?“ zjišťoval, zatímco dítě opatrně pleskal po tváři.

Snažil se nahmatat puls, ale buď nenašel krční tepnu, nebo...

Sehnul se k obličejí a poslouchal.

Přiložil prst pod nos. Ani závan.

KAPITOLA 5

**středa 12. března 2025, odpoledne
ulice Podsedliště v Ostravě-Koblově**

Rameno přestalo Ivoše bolet teprve před chvílí. Obvykle šlo o předzvěst nového případu. Před necelými patnácti lety utrpěl pracovní úraz – komplikovanou zlomeninu klíční kosti. Od ukončení rekonvalescence se rameno obyčejně ozvalo, když došlo k vraždě, kterou měl Ivoš vyšetřovat.

Zrovna dnes se mu do terénu nechtělo. Jenže měl dosah, takže zkrátka musel. Nemaloval hned čerta na zeď – několikrát se stalo, že ho rameno zabořilo, a přesto se nic nedělo. Planý poplach.

Jo, planý poplach... kéž by, říkal si v duchu.

Kamila s Karin vyrazily na odpolední nákupy. Tentokrát zamířily do nedaleké Outlet Areny Moravia, postavené nedávno na levém břehu řeky Odry. Nabízely Ivošovi, aby vyrazil s nimi, jenže tohle mrhání času mezi regály a koupěchtivými davy nebylo nic pro něj. Měl rád svůj klid. Když do obchodu, tak raději do malé samoobsluhy nebo večerky. Klidně za cenu vyšších výdajů. V minulosti dal velkým obchodákům šanci, ale bezohlednost a neomalenost nemalé skupiny zákazníků ho od dalších pokusů definitivně odradily.

Kukačka obývající dřevěné hodiny na stěně ohlásila čtvrtou odpolední. Většina kolegů již měla půl hodiny padla. Většina kolegů totiž striktně dodržuje stanovenou pracovní dobu. Ani o minutu déle, než žádají-li si to okolnosti.

Z přemýšlení ho vyrušil mobil.

Eseseska.

Operační středisko automaticky rozeslalo krátkou textovou zprávu všem, kdo měli dosah.

Panebože, pomyslel si při pročítání strohých informací. Zpráva informovala o nálezů nezletilé osoby bez známek života. Na místo jako